

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Institut prevence a řešení předlužení, z. ú., IČ 07753268**
sídlem Jičínská 226/17, Praha 3

proti

žalované: **Exekutorská komora České republiky**
sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4

o žalobě proti úkonu tajemníka Exekutorské komory ČR ze dne 9. 1. 2020, čj.: InfZ 21/2019 - 9

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se na základě žádosti o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o přístupu k informacím nebo pouze *obecně zákon*“), dožadoval poskytnutí informací, a to pokud jde o počet fyzických osob v exekuci (povinných) v jednotlivých obcích v České republice podle (trvalého) bydliště dlužníka, přičemž pokud je osoba vzhledem ke stěhování vedena vícekrát, žadatel žádal, aby osoba byla započítána pouze jednou – u obce s poslední (aktuální) adresou, s tím, že klíčovým identifikátorem je jméno osoby ve spojení s datem narození; dále žadatel požadoval informaci o celkovém počtu exekucí na fyzické osoby v jednotlivých obcích v České republice a celkové výši vymáhaného peněžitého plnění – jistiny – od fyzických

osob v jednotlivých obcích v České republice k datu přijetí žádosti, s tím, že u jednotlivých povinných osob žadatel požadoval i o informace o jejich věku a počtu exekucí.

Přípisem ze dne 23. 8. 2019 č. j. InfZ 21/2019-3, byla žalobci žalovanou oznámena výše úhrady za poskytnutí požadovaných informací v částce 60 000 Kč. Proti oznámení výše úhrady podal žalobce dne 11. 9. 2019 stížnost, jež byla zamítnuta rozhodnutím prezidenta Exekutorské komory České republiky ze dne 2. 10. 2019 č. j. InfZ 21/2019-6. Žalobce ve lhůtě pro uhrazení nákladů za poskytnutí informací úhradu neprovedl, v důsledku čehož tajemník Exekutorské komory České republiky tuto žádost odložil žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalobce v žalobě uvedl tři námitky, přičemž podstatu sporu spatřuje ve svém nesouhlasu s výší úhrady za vyhledání požadovaných informací. Proti oznámení výše úhrady za poskytnutí informací se žalobce nejprve bránil stížností dle § 16a odst. 1 písm. d) zákona, o níž rozhodl prezident exekutorské komory tak, že výši úhrady potvrdil, v důsledku čehož žalobci nezbývalo než nechat uplynout 60denní lhůtu pro zaplacení úhrady a vyčkat na formální odložení žádosti, aby se mohl bránit před soudem žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 soudního řádu správního.

Žalobce namítl, že žalovaná nepoužila pro kalkulaci úhrady nejefektivnější způsob vyhledávání požadovaných informací a že kalkulace úhrady byla žalovanou provedena v rozporu s předchozí praxí. V této souvislosti žalobce odkázal na dřívější žádost o informace vedenou žalovanou pod sp. zn. InfZ 2/2017, kdy žalovaná kalkulovala náklady dle času potřebného k vyhledání informací pomocí výpočetního skriptu, zatímco v posuzovaném případě vypočetla cenu na základě práce externího IT experta externího dodavatele spravujícího Centrální evidenci exekucí (dále jen „CEE“). Dle tvrzení žalobce tedy žalovaná při vypočtení nákladů nevyužila nejefektivnějšího jí dostupného způsobu vyhledávání informací.

Dále tvrdil, že vedení CEE je ze zákona svěřeno žalované a že tato nemůže přenášet náklady plynoucí z toho, že ji pro ni spravuje externí dodavatel, na žalobce. Tuto námitku žalobce rozvedl tak, že dle § 125 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, je CEE veřejným seznamem vedeným, provozovaným a spravovaným Exekutorskou komorou a z nařízení vlády č. 123/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací dle zákona o přístupu k informacím, vyplývá žalované povinnost účtovat úhradu podle sazebníku s tím, že žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2016 č.j. 3 A 105/2014-44, ve kterém soud v souvislosti s jiným veřejným seznamem, a to živnostenským rejstříkem, uvedl, že způsob správy tohoto seznamu nemůže jít žadateli o informace k tíži.

Poslední námitkou poukázal na skutečnost, že žalovaná sama zveřejňuje statistické informace, které jsou typově podobné těm, které požaduje žalobce, z čehož žalobce usoudil, že žalovaná již některými daty, které žalobce požaduje, disponuje, a nemusí je tedy vyhledávat.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve vyjádřila názor, že výši úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací nelze ve správním soudnictví přezkoumat,

neboť úhrada nákladů za vyhledání informací je soukromoprávního charakteru, když odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č.j. Konf 115/2009-34 či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č.j. 2 As 34/2008-90. Z tohoto důvodu žalovaná usoudila, že by se soud neměl žalobou vůbec meritorně zabývat a tuto odmítnout. K tomu dodala, že soudy ve správním soudnictví mohou rozhodovat toliko o tom, zda byly splněny podmínky pro odložení žádosti o informace, neboť tento aspekt má na rozdíl od výše úhrady původ ve veřejných subjektivních právech žadatele o informace, avšak všechny žalobní námitky žalobce směřují pouze proti výši úhrady, což je věcí soukromoprávní, k čemuž dodala, že nijak žalobci neodepřela jeho subjektivní právo na informace, pouze za jejich vyhledání a zpracování požadovala odpovídající úhradu, a to v souladu s informačním zákonem.

Dále se žalovaná vyjádřila k jednotlivým bodům žaloby. Ohledně způsobu kalkulace úhrady za vyhledávání informací žalovaná namítla, že žalobce tuto námitku nepodepřel žádným konkrétním tvrzením, přičemž sama zhodnotila, že ke kalkulaci vyhledání požadovaných informací využila nejefektivnější možný způsob, neboť se jednalo o vyhledání informací, jež je mimořádně rozsáhlé, když reálně vzniklé náklady by v případě využití vlastních sil žalované představovaly 192 000 Kč, avšak s využitím služeb externího IT dodavatele se tyto náklady snížily na částku 90 000 Kč, jež žalovaná ze vstřícnosti k žadateli ještě snížila na výslednou částku ve výši 60 000 Kč. Pokud jde o dřívější postup žalované při poskytování obdobných informací, k tomu žalovaná vysvětlila, že pod sp. zn. InfZ 2/2017 byla vedena žádost o informace fyzické osoby, avšak poskytnutí požadovaných informací představovalo v porovnání s žádostí žalobce jednodušší zpracování dat, když tento byl v oznámení o výši úhrady upozorněn, že skutečné náklady na vyhledání informací představují částku téměř 30 000 Kč, které však v rámci vstřícného postupu žalovaná nepožadovala. Žádost ve stejném rozsahu a podobě jako žalobce pak podala Otevřená společnost o.p.s., autorka portálu Mapa exekucí. V tomto případě byla výše úhrady rovněž vyčíslena na částku 90 000 Kč a následně rozhodnutím prezidenta exekutorské komory snížena na částku 60 000 Kč, stejně jako v projednávané věci. Otevřená společnost o.p.s. však úhradu neprovedla, a proto jí data nebyla poskytnuta.

Pokud jde o přenos nákladů na správu a vedení CEE na žadatele o informace, jednalo se o vyřízení extrémně rozsáhlé a podrobné žádosti žalobce, jež se vymyká z rozsahu zákonné správy a vedení CEE, přičemž tvorba výpočetního skriptu nezbytného pro získání požadovaných dat v požadované podobě je technicky i programátorsky náročným procesem, který pod zákonný rozsah vedení veřejného seznamu CEE nelze podřadit. Pokud tedy žalobce požadoval informace, které žalovaná zjevně musí náročným procesem získat, neboť je nemá k okamžité dispozici, musel počítat s tím, že mu bude uložena úhrada nákladů za vyřízení takové žádosti. K žalobcem uváděnému rozhodnutí Městského soudu v Praze uvedla, že toto na daný případ nepřiléhá, neboť neřeší úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé poskytnutí informací a způsob jejího vyčíslení.

K poslední námitce žalobce žalovaná připustila, že na svém webu zveřejňuje statistické údaje o exekucích v České republice, které se částečně shodují s těmi, které požaduje žalobce, tj. informace ohledně počtu povinných, jejich věku a počtu jejich exekucí, to vše rozděleno do jednotlivých okresů a krajů v České republice, avšak žalobce

požadoval informace rozdělené až na úroveň obcí, přičemž k získání takových dat je třeba užít speciálního skriptu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 soudního řádu správního, když vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem soudu nevyslovili svůj nesouhlas.

V projednávané věci není sporu o tom, že informace, které žalobce požadoval, se týkala výkonu veřejné správy žalované a že je žalovaná měla ve své dispozici. Podstatou sporu je posouzení, zda žalovaná mohla za poskytnutí informací na žalobci požadovat zaplacení úhrady a v jaké výši.

Soud konstatuje, že v projednávané věci je založena pravomoc správních soudů, neboť úhrada nákladů vynaložených povinným subjektem při poskytování informace je sice soukromoprávního charakteru, avšak doplněná veřejnoprávními prvky, když zaplacení požadované úhrady je zákonnou podmínkou poskytnutí informace v konkrétním případě, tj. podmínkou výkonu ústavně zaručeného práva na informace. Tomu odpovídají závěry soudů o možnostech soudní právní ochrany žadatele i povinného subjektu v případě sporů o výši úhrady (tj. nákladů) v souvislosti s poskytnutím informace (srov. např. JELÍNKOVÁ, Jitka, TUHÁČEK, Miloš. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. 2017. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI).

Proti tomuto závěru neobstojí odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62, dle kterého „v případě odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, není možno využít jako opravný prostředek stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon neupravuje ani jiné opravné prostředky proti takovému rozhodnutí, proto se žadatel o informace může bránit žalobou ve správním soudnictví přímo proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím“. Rovněž podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14 „toto odložení (tj. odložení žádosti podle § 17 odst. 5 informačního zákona) představuje rozhodnutí, které je dle citované judikatury přezkoumatelné ve správním soudnictví a bude tak možno přezkoumat, zda pro vydání tohoto rozhodnutí byly dány zákonné důvody.“.

K samotnému sporu, zda žalovaná mohla za poskytnutí informací na žalobci požadovat zaplacení úhrady a zda se jedná o úhradu ve výši, která je odůvodněná okolnostem případu (částka 60 000 Kč). Námitky žalobce (především první a druhá) směřovaly vůči způsobu vyčíslení úhrady požadované za poskytnutí, tj. vyhledání a zpracování, informací, kterými žalovaná stejně již disponuje, neboť je určitým způsobem zveřejňuje na svých webových stránkách (třetí námitka).

Podle rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2015, čj. 10 A 4/2014 – 148 „v řízení o žalobě proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, soud neposuzuje věcně důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí požadované informace, nýbrž posuzuje pouze, zda jsou dány

podmínky pro uplatnění úhrady nákladů podle § 17 odst. 1 citovaného zákona, resp. posoudí přiměřenost výše úhrady vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledání informace.“ Soud se tedy zabýval především charakterem vyhledání informací, tj. zda šlo o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, a v návaznosti na to pak přiměřeností výše úhrady požadované v souvislosti s takovým vyhledáním.

Judikatura tento pojem vymezuje jako „činnosti nezbytné ke zpřístupnění požadovaných informací, tj. i zpracování informací... Do nákladů za vyhledání informace je třeba započítat také náklady spojené se zpracováním informace, neboť pouze vyhledání informace bez jejího přenosu např. v písemné podobě na žadatele by pro žadatele nemělo žádný praktický význam.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, čj. 6 A 83/2001).

Pokud se týká mimořádně rozsáhlého vyhledání informací, to není přesně definováno, neboť vždy je třeba přihlížet k podmínkám konkrétního povinného subjektu. Obecně lze říci, že se jedná o případy, kdy vyhledání (včetně zpracování) informací bude pro konkrétní povinný subjekt zátěží přesahující jeho obvyklou agendu, tj. zátěží nad běžnou "veřejnou správou jako službu veřejnosti". Bude se tedy jednat o případy, kdy např. zaměstnanci povinného subjektu musí odložit své běžné pracovní úkoly na delší dobu. Mimořádnost vyřizování konkrétní žádosti o informace může být dána i různorodostí požadovaných informací, jejich stářím (a s tím spojenou obtížnou vyhledatelností) apod. K oprávněnosti požadované výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací musí povinný subjekt za prvé prokázat, v čem spočívala mimořádná rozsáhlost vyhledání informací (např. nutnost vyhledávat informace ve velkém množství dokumentů uložených ve vzdáleném archivu, na více pracovištích povinného subjektu apod.). Doložení doby (hodin, jejich částí) strávené vyhledáváním informací se zpravidla děje tak, že zaměstnanci, kteří se vyhledáváním zabývali, vyčíslí dobu tím strávenou a popíší způsob vyhledání informací, o čemž se učiní záznamy ve spisu (srov. JELÍNKOVÁ, Jitka, TUHÁČEK, Miloš. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. 2017. Wolters Kluwer. Dostupné v systému ASPI).

Obdobně se vyjadřuje Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 14. 11. 2019 č. j. 8 As 244/2018-82, nebo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, čj. 5 As 35/2016-25). O mimořádně rozsáhlé vyhledání informací půjde tehdy, jestliže s ohledem na konkrétní podmínky u povinného subjektu a na množství požadovaných informací nebo jejich povahu bude vyhledání informací pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, čj. 6 As 326/2016-32).

V této souvislosti je třeba i zmínit, že dle § 17 zákona jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny, nikoli povinny, žádat úhradu nákladů; je tedy na jejich uvážení, zda tuto budou, či nebudou žádat. Otázku úhrad za poskytnutí informací je totiž nutné přezkoumat v každém konkrétním případě samostatně a teprve na základě tohoto posouzení stanovit, zda je úhrada nutná, či nikoliv. Povinný subjekt může požadovat zaplacení celé částky, pouze její části nebo úhradu požadovat nebude (usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009-34, publ. pod č. 2301/2011 Sb. NSS). Pokud povinný subjekt úhradu požaduje, tuto vyčíslí v oznámení o výši úhrady za

poskytnutí informací, přičemž v souladu s § 17 odst. 3 zákona musí být z oznámení zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Povinný subjekt tedy nemůže uvést pouze celkovou požadovanou částku, ale musí na základě jednotlivých druhů nákladů provést její podrobnější rozpis, a úhradu nákladů dále propojit se schváleným sazebníkem (a to včetně sdělení, jakým způsobem je možné se s jeho obsahem seznámit).

Posouzení oprávněnosti, resp. hospodárnosti vynaložených nákladů, závisí především na subjektu, který žádost o poskytnutí informací vyřizuje. Má-li tedy povinný subjekt při hrazení nákladů postupovat co nejhospodárněji, měl by zvolit takový způsob, který bude veškeré náklady v jejich celkovém úhrnu (nejen náklady, jejichž úhradu je oprávněn uplatnit u žadatele) minimalizovat. Povinnému subjektu přitom nelze upřít právo vlastního uvážení, aby z možných zvolil konkrétní, jemu nejlépe vyhovující postup, který dle jeho názoru povede k celkově nejefektivnějšímu a nejlevnějšímu vyřízení žádosti o poskytnutí informace (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2016. Praha: C. H. Beck).

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaná může sama zhodnotit, zda bude úhradu nákladů po žalobci jakožto žadateli požadovat a pokud ano, oznámí mu výši úhrady dle § 17 odst. 3 zákona a žadatel má právo se rozhodnout, zda úhradu zaplatí; platba je však současně zákonnou podmínkou poskytnutí informace.

Žalovaná v projednávané věci úhradu nákladů žádala, přičemž při vyčíslení nákladů nutných k vyhledání a poskytnutí požadovaných informací vycházela z ust. § 4 sazebníku úhrad nákladů za poskytování informací (vydaného usnesením prezidenta Exekutorské komory ČR, jež nabylo účinnosti dne 1. 6. 2017), dle něhož je výše úhrady, pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací, stanovena na částku 160 Kč, a to za každou započatou půlhodinu vyhledávání interním pracovníkem. Vzhledem k tomu, že CEE obsahuje více než 4,5 milionu záznamů s údaji o přibližně 850 000 povinných, by vyřízení žádosti trvalo cca 600 člověkohodin, což odpovídá nákladům ve výši 192 000 Kč, která by však nebyla částkou konečnou, jež by pokryla veškeré náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Vzhledem k takto vysoké částce pak exekutorská komora ověřila možnost a nákladovost využití externího specializovaného IT pracovníka schopného vytvořit speciální skript, na jehož základě by bylo možné data z CEE vyhledat, extrahovat a zpracovat ve formě a obsahu dle žádosti, přičemž náročnost tohoto procesu byla stanovena na 45 hodin práce externího IT technika v hodinové sazbě 2 000 Kč, tedy 90 000 Kč. Tyto náklady pak žalovaná snížila na částku 60 000 Kč, ve prospěch žadatele, a to v rámci zachování rovného principu, neboť v obdobném případě v minulosti požadovala po žadateli úhradu částky právě v této výši.

Pokud žalobce poukazoval na jiné řízení o poskytnutí informace pod č. InfZ 2/2017, pak obsah této žádosti žalovaná připojila ke správnímu spisu, přičemž tato žádost zjevně neobsahovala část žádosti žalobce v tomto řízení – jedná se o bod 4. Nejedná se tak o tutéž žádost, neboť žádost žalobce je širší, proto prosté srovnávání částky úhrady tak, jak je činí žalobce v žalobě, nelze.

V projednávané věci tedy žalovaná zvolila, na základě svých výpočtů a uvážení, evidentně nejehospodárnější cestu k vyhledání a zpracování informací, přičemž tento postup dostatečně zdůvodnila – specifikovala vyčíslené hodiny, které její pracovníci měli na vyhledání žalobcem požadovaných informací vynaložit, uvedla, jaké konkrétní úkony nebo činnosti měli vykonávat, proč vyhledávání pokládá za složité a časově náročné. Na základě popisu úkonů vyhledávajících pracovníků zhodnotila jejich nutnost a náročnost, neboť požadované informace nebylo možné z CEE extrahovat jednoduše a automaticky - podrobný rozsah vyhledání informací a struktura až na úroveň obcí je extrémně rozsáhlou žádostí, jež se vymyká z rozsahu zákonné správy a vedení CEE, z čehož následně vyvodila oprávnění účtovat náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Proti těmto konkrétním závěrům žalobce v žalobě žádnou konkrétní polemiku nevznáší. Pokud žalovaná vyšla dále z toho, že náklady na získání informací za využití vlastních pracovníků žalované by dosáhly výše 192 000 Kč, zatímco za využití služeb externího IT dodavatele výše ani ne poloviční, a to 90 000 Kč, jedná se o logickou úvahu, která vzhledem k tomu, že výši úhrady snižuje, je ve prospěch žalobce a odůvodňuje provedení této operace třetím subjektem. Tuto částku pak žalovaná ve prospěch žalobce a v souladu s předešlou praxí při vyřizování obsahově totožné žádosti v minulosti snížila na 60 000 Kč, což bylo plně v souladu s § 17 zákona a odpovídá tak konstantní praxi žalované.

Žalovaná dále, v reakci na druhou námitku žalobce, přesvědčivě vysvětlila, že pokud jde o vyřizování obdobné žádosti v minulosti, nemohla vzhledem ke změně technických parametrů, bezpečnostních standardů a legislativy již v minulosti vytvořené výpočetní skripty v tomto případě využít. Co se týče třetí námitky žalobce, žalovaná rovněž přesvědčivě vysvětlila, že sice požadovanými informacemi v určité míře disponuje a zveřejňuje je, avšak ne v takovém rozsahu a formě, které požaduje žalobce. K získání informací v takovém rozsahu je třeba vytvoření jiného – specializovaného - výpočetního skriptu. Pokud žalobce požadoval poskytnutí informací v určitém rozsahu a formě, jak vyplývá z jeho žádosti o informaci, musí počítat s tím, že zpracování informací do této formy bude znamenat náklady, které po něm žalovaná může požadovat. Je tak na žalobci, aby formulací své žádosti určil rozsah a kvalitu zpracování informací. Pokud s takovým rozsahem nesouhlasí, nic mu nebrání, aby svou žádost formuloval jinak a tím výši úhrady snížil. Žalovaná je však obsahem žádosti vázána, a pokud žalobce požaduje informace v určité kvalitě, musí mu je poskytnout v takovém rozsahu, jak byla žádost o informace formulována.

Na základě výše uvedeného soud uzavřel, že z oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací č. j. InfZ 21/2019-3 ze dne 23. 8. 2019 vyplývá, na základě jakých skutečností žalovaná dospěla k závěru, že se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Žalovaná rovněž částku požadovanou na úhradu poskytnutí informací v takovém rozsahu a takové formě řádně a přesvědčivě odůvodnila, v důsledku čehož nelze mít pochyb o tom, že žalovaná zvolila nejefektivnější způsob, jak požadované informace vyhledat a poskytnout. Nelze tedy přisvědčit námitkám žalobce, že žalovaná provedla nesprávně kalkulaci nákladů, jež budou vynaloženy na vyhledání a poskytnutí informací požadovaných žalobcem jakožto žadatelem a že na něj žalovaná přenáší vyšší náklady spojené s využitím externí služby, když žalovaná takový postup zhodnotila jako celkově hospodárnější. Nelze ani přisvědčit námitce žalobce, že žalovaná požadovanými

informacemi již disponuje, když je v určité formě zveřejňuje na svých webových stránkách, neboť jejich rozsah a forma neodpovídají žádosti žalobce.

Na základě výše uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že výše úhrady je vzhledem k povaze požadovaných informací a tomu odpovídajícímu rozsahu jejich vyhledání přiměřená, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Ohledně nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci procesně úspěšná, proto jí náhrada nákladů nepřísluší, a žalovanému, který úspěch měl, náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, proto mu soud právo na náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. listopadu 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu